II.

Ütekülleg kala.

Ku Jeesus risti olli lööd u, nakanu sõamihe temä peräst waidleme.

„Ega nalla ei ole," ütelnu üits, „ku meil asi kidurese ei winna. Waata, kudas päew pimes lää: jo ta ikki Jumala Poig om."

„Mis-sä lorat," ütelnu tõne. „Kudas tas Jumala Poig om? — ta om jo nüüd koolu. Egas Jumala Poig ärä ei koole."

„Aga ta tõusus (paesens) ülesse."

„Tühi lori," ütelnu tõne jälle: „mis koolu, kost see weel wõi tõusu? Kae,

sel kalal sei ma poole ära — no kas ta saa weel eläme nakate." Soldanil ollu latikkala kähen, tõne küllg pallase jürät; wisanu selle jõkke ja ütelnu: „Ku Jeesus üles tõusus, sõs nakaku see kala elame!" Waewald saanu ärä ütelde, ku kala ändä siputenu ja winname pistän. Säält saanu ütekülleg kala.

III.

Konna tarkus.

Sügise jõudan lõpetusele. Kon miheke tundan küllmä ja nällga. Ta minnu üte perenaese manu ja ütelnu: „Pea mu üle talwe,